

רחל מרחלת על כל העולם

חתונה בשיטת הצי"ק-צ'אק

מה בוער פה? בחיי שאני לא מבינה מי מאיץ בשני ימים כאלה. כמו נערה שעושים וסוחרהמכונות ליל וולפטר, והיפה כחולתהעין רונית שטיינר, מותיקות יושבות כסית. להתחתן? זה לא סתם ככה שהם מתחתנים כמו כל זוג קונבנציונאלי אחר. העניין הוא שגיל, בן של בעל חנות האופנה מדים, ורונית, שהיא יפה מיקצועית כבר כמה שנים טובות, מכירים זה את זה שנים, מאז שהיו ילדים יפים וישבו יחד על הכרזלים בעמק של עירייהגנים. הם היו באותה חברה, ואף פעם לא חשבו בכלל להתחתן. עד שלפני שבועיים פגש גיל את רונית והציע לה להצטרף אליו לחתונה של חבר. רונית באה איתו, והשניים הציצו ונפגעו גם הם.

כולם פשוט ראו שהם כליכך מתאימים, שממש כואב הלב לראות אותם לא נשואים. או הם עשו חשבון פשוט. הם הרי מכירים הרבה זמן באופן כללי, ומכירים כבר שבוע ימים באופן מאוד פרטי. מסתבר שזה הספיק לגיל כדי להגיע למסקנה המרתקת, שהבטיח לנישואין מאושרים זה רק דבר אחד — מין טוב איך זה?

ומה לדעתכם אמרת על כך הכלה הצנועה והחסודה? מין. זה רק אחד הבטיסים. וחוף מזה, היא מבית דתי ואסור לה לדבר ככה. כי הבטיס הכי חשוב זה בעצם הבטיס הכלכלי, וזה כלל שכבר שנים מוכיח את עצמו, אם תרצו או לא תרצו. עובדה שהכלל הזה תפס גם אצלם. בשלב הראשון הם יתגוררו בדירה ברמתגן, כשמה שיש להם בראש זה לעבור מן העיר אל הכפר, ולהקים איזו חווה לחוף לעיר בלי כל הליכוכים. ככה זה. הוא, בן 25, עם עבר נשי עשיר, והיא בת 24 עם עבר פחות עשיר, מפני שהרבה שנים נהנתה מחסותו של זמר ירוני, שלא הגיח לאיש מלבדו להתקרב אליה.

את החתונה הם עורכים בוויולה של מישפחת וולפלד המצד של החתן. מה אומר לכם? סיפורים כאלה אני אוהבת. להתחיל



רונית שטיינר וגיל וולפלד
בני כל הליכוכים

במקום להתחתן, ועוד שניים כאלה שלא חסר להם כלום. מה שמוכיח אולי, שכשלא חסר כלום ויש יותר מדי כלום, זה באמת מוביל רק לתקריות שכאלה. ראו הוזהרתם.

הליצנית העצובה

דעו לכם, שכאשר נעשים כוכבים ומתי פרסמים, קשה לשמור על פרטיות, וביי-חוד במדינה קטנה כמו שלנו. מה לעשות? לזאת, למרות שאני יודעת שחלק גדול מהמפורסמים בקנה-מידה ארצי שלנו, דווקא מאד-מאד נהנים מחוסר-היכולת שלהם, כביכול, לשמור על פרטיותם.

מי שאני עדיין באמת לא יודעת בדיוק מה עמדתה בנדון, היא כוכבת פסטיבל יום-העצמאות האחרון, מיקי קם הצעירה, שהפעם האחרונה שדיברתי איתה הכניסה אותה לדיפרסיה. אני רק מקווה שמאז היא התחסנה, כי הסיפור שהגיע אלי עליה הפעם ודאי יוכיח לה את הכלל הבודד רבי-החשיבות, שהפרטיות היא קודם כל נחלתם של המעריצים, ולא יעזור כלום. לא אני המצאתי את זה.

מה שקרה למיקי, זה שהיא והחבר שלה בשנתיים האחרונות, הגיטריסט יהודה אדר, רבו ממש כמו ילדים גדולים, ועזבו את דירתם המשותפת בתל-אביב בטריקת דלת, כשכל אחד מהם מקווה שהשני יחזור לשם ויחזור בו, ובינתיים הם שכרו להם בנפרד דירות אחרות.

אבל מה שאף אחד לא יודע, זה שיש למיקי הכישרונית חבר סמוי, מזה תקופה ארוכה, עוד מהימים שבהם היתה ילדה קטנה ומצחיקה בכפר הירוק. החבר הסודי הזה, שאולי רק בטחון-שדה יודע עליו, הוא קצין צעיר בצה"ל בדרגן סגן, שהיום קוראים לו איתן זאברמן, אחרי שעיברת את שמו מזאברמן.

זאברמן הג'נ'ל זוקף לזכותו המלאה את



מיקי קם
עלייד האהבה

זכויות היוצרים על הכוכבת החדשה, ומספר לכולם שהוא ורק הוא היה האיש שהבחין בכישרון-החיקוי הקומי של מיקי, ושהוא הראשון שקם ואמר לה ללכת וי לעשות מעצמה כוכבת. הוא, למשל, זה שדירבן אותה לגשת לבחינות של הקצת הנח"ל, ואפילו נתן לה סטילת-לחי חזקה על-ימנת שתירגע ותפסיק להתרגש. רק תראו מה מרגיע אותה.

אבל הוא בהחלט יכול להרשות לעצמו להרגיע אותה בשיטות כאלה, כי הוא גייל אותה כמו ידיו בכפר-הירוק. וגם אם היא גדלה יפה, וכמעט ברחה לו מהידיים, אפשר להבין אותם שקשה להם לשכוח אהבת-נעורים שכוו על כרייהדשא הידור-קים בבית-הספר החקלאי.

או למה אנתנו לא רואים אותם ביחד? גם לזה יש לי תשובה. פשוט, משום שזאברמן הג'נ'ל הוא כזה אינדיווידואליסט, שאם הוא נמצא בחברת יותר ממניין אנשים הוא חוסף פריחה. הוא מעדיף לשבת ולבלות עם מיקי בבתיקפה קטנים, על כוסות יין אדום ונרות רומנטים, בשעת-ליל מאוחרת, אחרי שהיא מסיימת את עבודתה בחודשון התיאטרון או בערב-ביום שבהם היא פנויה. חוץ מזה, פעם הוא הופיע איתה לאיזה אירוע, ואף-על-פי שהוא חתך בוכות עצמו, יש לו בייבי-מיס עוד מהבית, והוא נורא נפגע כשי משהו שאל את מיקי "מי הילד הזה?" או מה הם צריכים עניינים?

בדרך

הקלאסית

דיין, תחנת חלפון. זה שהמסיבה תהיה עייפה כמו כל המסיבות של הפסבדור בוהמינים, היה ברור לי כבר מהתחלה. הדבר היחיד שהיה טוב שם, היה האוכל הטובי המהביל שהגיע אחרי חצות, וי הצליח להפוך קצת חיים בשיעמום ה-קולסאלי שארץ בשטח.

בקיצור, בין ספרייבס לסוויט-אנדי סאור, סיפרה ניצה החמודה, שהיא הס-פיקה לסיים את הקורס לשחקנים מיקי צועיים בלונדון, תחת הדרכתו של הבמאי הנודע פיליפ (חארה טאד) ברוקי, שם נטלו חלק, נוסף לנציגה היס-תיכנית, גם כמה מבחילי השחקנים הצעירים של אנגליה וארצות-הברית.

ואם אתם חושבים ששחקנית רביגנית כמו ניצה תסתפק בתיאטרון בלבד, אתם טועים, מה עוד שהיא נשואה למוסיקאי כמו דורון, שהוא גיטריסט קלאסיקלאסה. דורון סיים את שנתי-הלימודים השנייה באקדמיה המלכותית למוסיקה, ובין קור-סים והשתלמויות מופיעים השניים גם בתוכנית של שירים ישראליים ישנים וי-חדשים. מטעם הסוכנות היהודית, ובאותה מיסגרת הם גם ראו קצת עולם, והיממו לבבות יהודיים רוגשים גם באוסלו בירת נורווגיה ואפילו הקליטו את התוכנית ל-רדיה, כדי שכולנו נשמע ונאמין.

בינתיים הספיק דורון להפיק בלונדון תקליט מקסים, על-ידי חברה מקומית, בעזרתו של ישראלי אחר, המלחין נחום ("נחציה") היימן, שהושמע כבר בגלי צה"ל. הם מוכרחים לחזור ללונדון לקראת סוף החודש, כי יש להם המון התחייבויות.

עובדה שניצה דחתה בכאב-לב הצעה מפתה לככב בסרט הישראלי החדש סרט וארוחת-בוקר שצילומי מתחילים בשבוע הבא.

בינתיים מתכננים דורון וניצה להעלות ערב משותף של שירי המלחין הברזילאי דוריבל קאימו, ובכלל להמשיך לעיבוד בשיתוף-פעולה מלא ולהגיע ככה בי-אושר עד 120. אמן.

בין גולי ציון שישבו למכורה וכבר מתכוננים לעזוב אותנו, אני רוצה לספר לכם על זוג נחמד ונורא רציני, זוכרים את השחקנית ניצה שאול, שהתחילה את דרכה ככוכבת בלהקת פיקוד המרכז, וי החתונה עם הגיטריסט של הלהקה דורון פלומון? בטח זוכרים.

השניים האלה הלכו לנו לפני שנתיים בלי אוהרה מוקדמת, אבל לא לאיבוד חס וחלילה, הם חיים ולומדים בלונדון, בעזרת מילגות שקיבלו מקרן-שרת לתרבות ולאמנות.

פגשתי אותם לפני שבוע, במסיבה ש'נערכה בביתו של המלחין נפתלי אהרן, לרגל סיום צילומי סרטו החדש של אסי



ניצה שאול ודורון פלומון
עם כל הרצינות

למרות הכל - בן!

הגידורגא בעצמכם — מי מסוגל לעשות ברית-מילה לבן שלו בשעה תשע בבוקר? בגלל זה גם החמצתי אותה, אבל אני מדווחת לכם ממקור ראשון מה היה שם, בברית-המילה לבנם של השחקן אילי גורליצקי ושל רעייתו, רקדנית-הג'אז רותי לרמן.

קודם כל כדאי שתדעו, שהבשורה על הולדת הבן-הזכר במישפחת גורליצקי שימחה ביותר את מישפחת האמנים ב-ארץ. כי חוץ מזה שאילי ורותי הם זוג מאד סימפטי, אז עוד לפני שהיתה להם חותמת כשרות של הרבנות, הם ניהלו רומן שנמשך כליכך הרבה זמן, עד ש-כאשר הוא הסתיים תחת החופה, כולם נשמו לרווחה.

כשכרסה של רותי החלה תופפת, נפתחה בבוהמה תנתת טוטו-הריון על מינו של הולדת, כי לאילי כבר יצא שם שהוא יודע לעשות רק בנים מיזן זכר. עובדה, יש לו כבר שניים כאלה, מגרדתו השנייה דוריס.

אבל רותי, מצידה, היתה משוכנעת, או לפחות קיוותה כל הזמן שדווקא תהיה לה בת, והיא אפילו הכינה לה שם כליכך מקורי, שלא היתה מוכנה בשום פנים ואופן לגלות לי מהו, פן משהו יגנוב לה את הרעיון. אילי, כמוכן, היה משוכנע גם הפעם שהחסידה תביא לו זכר, והליכין לו שם כמו אדם, כדי שיהיה בן-אדם כבר מהתחלה, וכך, גם הפעם הוא הוכיח את עצמו, הבטיח וקיים.

לפי מה שסיפרה לי רותי, הילד דומה לאמא: כהיר עם עיניים מלוכסנות ואף סולד, וזה לא הולך ברגל, בהתחשב באף המפורסם של האבא.

היא מצידה, מרגישה שזוין, קצת נרי גשת מהתפקיד הרם שהוטל עליה כאם עיבריה, אבל היא בהחלט לא מתכוונת להחזיק את נעלי-הריקוד שלה עוד הרבה זמן בנפטלין, כי כמו שהיא המשיכה ללמד את בנות ישראל ג'אז עד כימעט סוף החודש השמיני להריונה, אז כבר בחודש הבא היא עבה לסטודיו ולמחול. אילי גם הוא חוז מיידי לחזרות האחר-גות על הצגת-הבידור החדשה שלו, זהו בידור, והוא נשבע לי שהוא אוהב בנות, אבל רק כשהן גדולות, אבל לפי מה שהאף המפורסם שלי מריח, אני יכולה לחתום לכם שהוא עוד ישים הפתעה יעשה אחת נוספת משלו.